

DE SET EN SET

Com plou

Rita
Marzoa

Periodista

Aquests dies de bombardejos informatius tan diversos; de revoltes populars a Orient i a Occident amb detonants tan domèstics com la defensa d'una plaça o l'augment del preu del tramvia; de cimeres G-lorioses on es mostren les vergonyes de manera patètica, i davant la possibilitat de resoldre alguna cosa, prefereixen acordar fer veure que persegueixen l'evasió fiscal abans de prendre decisions per protegir la vida i la llibertat dels sirians; de declaracions de responsables de l'FMI que demana abaratir acomiadaments i baixar salaris a Espanya, quan ella cobra 400 mil euros l'any i té adjudicada una pensió vitalícia de 60 mil l'any a partir que deixi el càrrec; en definitiva, de veure com el sistema continua consolidant-se sota aquella màxima de "fem que alguna cosa canviï perquè res no canviï", avui opto per fixar-me en casa.

Com resa el mantra, visc en un país on tampoc no acabem de trobar la clau de volta per canviar allò que ens envileix. On canviem lleis per promoure el negoci fàcil, pensant que és aquest el qui ens traurà de la pobresa. Impedim que s'investiguin les suposades agressions a un periodista per part d'alguns membres del cos dels Mossos d'Esquadra. Què ens fa por de conèixer la realitat d'uns fets? Per què en un moment en què la imatge de la policia del país no és la millor, després dels casos de les bales de goma "resolt" ara amb canons d'aigua, no permetem que la necessària transparència en democràcia ho abelleixi? Segurament donaria oxigen a reivindicar bones pràctiques i demostrar amb fets que allò que volem construir, i pel que hem començat a caminar, és un model de transparència i justícia tan necessari... Sí, sí, ahir el Parlament va debatre i impulsar la proposició de llei d'igualtat efectiva de dones i homes amb consens ampli —en contra dels i les diputats i diputades del PPC—. Però caldrà veure com ho portem a la pràctica. Doncs això. Ja no volem sentir tocar el flabiol. Volem formar part de l'orquestra i el cor mirant d'afinar plegats per al millor recital.

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin les quinze línies o els vuit-cents caràcters d'extensió. ELPUNTAVUI es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-girona@elpuntavui.cat

Una dona rere l'altar

■ El Bisbat de Girona va tenir el bonic gest de cedir el temple de Palafrugell perquè s'hi celebressin les exèquies per a l'escriptor Tom Sharpe pel ritus anglicà, una fe pràcticament idèntica a la catòlica. Idèntica? No del tot: el sacerdot que les va oficiar era una dona! No consta que passés res d'especial per això. Més aviat les imatges i pintures de l'església mostraven el seu millor somriure, d'acord amb la simpatia i bonhomia del difunt.

Per tant, qui esperi veure dones dient missa pot triar entre abraçar la fe anglicana o esperar que l'Església catòlica es posi al dia. Digui el que digui el bisbe de Còrdova, no sé veure a l'Evangelí cap motiu pel qual les dones no pugin ser ordenades, tret de la tradició secular. Era Jesús un masclista? Llegint els textos queda ben clar que no. Però si agafem les coses al peu de la lletra oblidant que cada generació ha de saber interpretar "els signes dels temps" ens trobem amb un miracle ben curiós: Jesús arriba a casa de sant Pere i troba que la sogra d'aquest està malalta, la cura i la bona dona s'aixeca i va a preparar-los el sopar. Si oblidem que des de fa dos mil anys fins ara ha plogut molt, podríem entendre que les dones estan destinades a la feina domèstica. I seguint amb la literalitat, podríem entendre com un mandat de Jesús que tots els sants pares tenen l'obligació de tenir sogra i dona, com Sant Pere. Valdria la pena que al Vaticà es posesin les piles per deixar que les dones ocupin el lloc que correspon. Per un simple acte de justícia. Amb això no vull dir que les dones siguin iguals que els homes. Per exemple, quan Jesús és detingut, els homes s'escagarrinen i desapareixen i només les dones li fan costat fins al mateix Calvari, es veu que amb l'única excepció del deixeble que es-

Nous temps

■ Díficilment tornarem a gaudir d'una època de creixement com la que hi ha hagut en els últims anys. Hem entrat en nous temps, amb una situació econòmica complicada a causa d'un canvi de cicle, però amb la gran sort de poder disposar d'un entorn privilegiat, tant en natura com en cultura i gastronomia, i amb la possibilitat de poder practicar tota mena d'esports. Què més podem demanar d'una destinació turística?

Nous temps en què l'allotjament s'ha convertit en un *commodity* i el que mou són les experiències.

Nous temps en què els serveis públics són un gran actiu i un dels objectius de l'administració en matèria turística ha de ser el manteniment, la senyalització i la posada al dia, permanentment, de totes les infraestructures i equipaments, ja que cal tenir en compte que són una part molt important del nostre "producte" turístic.

Nous temps en què cal una participació activa de l'empresariat en la promoció de la destinació, un model de promoció publicoprivada.

Nous temps en què els empresaris d'hostaleria, d'activitats i administracions que gestionen recursos turístics han de ser un sol equip. Cal tenir present que la competència no es troba a la porta del costat. Es tracta de les noves destinacions turístiques.

Nous temps en què cal més que mai una forta implicació de tot l'equip de col·laboradors de les empreses turístiques i dels serveis públics.

Autoestima, il·lusió, col·laboració, implicació i esforç. Aquestes són les claus de l'èxit.

MIQUEL GOTANEGRA. Roses (Alt Empordà)

timava (Joan?). Però aquesta ja és una altra història.

MATEU CIURANA
Fornells de la Selva (Gironès)

El metre

■ De jovenet m'ensenyaven una pedra carejada que hi havia al marge del rec que separa el Camp de Mart del passeig central de la Devesa i que portava la inscripció "Meridiana", i em deien que formava part de l'amidament de l'arc de meridià que molts anys abans s'havia fet entre Dunkerque i Barcelona amb la finalitat de determinar-ne amb precisió la longitud, i a partir d'aquí crear una mesura de longitud de caràcter científic i universal que eliminés la confusió de mesures aleshores existents. Després d'haver rellegit fa poc el llibre *El naixement del metre* d'Enric Moreu-Rey, on s'explica la creació d'un estàndard de mesura fins llavors inexistent, i l'interessant treball iniciat a finals del segle XIX gràcies a l'avidesa renovadora de la Revolució Francesa pels astrònoms Méchain i Delambre, amb la col·laboració d'altres científics, alguns d'ells catalans, m'ha plagut tornar a visitar aquesta fita històrica, i no l'he trobat on l'havia vist tantes i tantes vegades. És cert que les vores d'aquest rec han canviat, i ara estan enjardinades, amb unes estacques de fusta que en contenen els marges, però la pedra no l'he sabut veure enlloc.

Algú podria donar-me una explicació de què se n'ha fet, d'aquesta històrica fita?

ANTON MARIA MASÓ
Girona

Nota d'agraïment

■ Com a pares de l'Elena, una nena d'onze anys a qui es va detectar un tumor maligne anomenat sarcoma d'Ewing l'1 d'octubre del 2012, voldríem donar les gràcies a tot l'equip humà de la primera planta d'oncologia infantil de l'hospital Vall d'Hebron, des del primer fins a l'últim: zeladors, auxiliars d'infermeria, infermeres i tot el equip de metges de la planta (format per les doctores Soledad Gallego i Anna Llorc, els doctors Luis Gros i Constantino Sábado, i els metges residents Marta García, David Medina, etc.), i al capdavant el doctor Sánchez de Toledo, sense deixar de banda l'equip de radiologia i els cirurgians, com la doctora Guillén i tot el seu equip...

El nostre més sincer agraïment per la gran tasca que estan realitzant davant l'adversa situació que estem vivint actualment, i esperant que les retallades no afectin injustament en aquesta planta. Gràcies a tots.

D'altra banda, no volem deixar d'agrair i de reconèixer el suport que hem rebut en tot moment de la clínica Girona, tant des del punt de vista professional com humà, de tots els seus treballadors, des del primer fins a l'últim, i de l'empresa Autocars Roca de Salt SL.

"Sempre és més ample el camí si comptem amb l'ajuda dels amics i sempre trobarem més plàcid el camí cap a la victòria i per viure."

Moltes gràcies a tothom!

JOAN CALDERÓ I FAMÍLIA
CALDERÓN SALVANS
Anglès (Selva)

FE D'ERRADES

L'atemptat de l'Hipercor de Barcelona es va produir l'any 1987, i no el 1981 com publicàvem per error en l'edició d'ahir en la secció *Efemèrides*.

EN SÍSIF

Jordi
Soler